

Kezdő: 105.2: „Néki vígan énekeljete...”

Keresztelő (Máté László)

Derekas: 351.1-8: „Emlékezzünk ez napon...”

Fohász:

Szememet a hegyekre vetem: honnan jön az én segítségem? Segítségem az Úrtól van, aki alkotta az eget és a földet.

Lekció: Lk 24,1-12

Imádság:

Szentlélek Úr Isten!

Köszönjük, hogy ismét megállhatunk a Te jelenlétedben. Kérünk járj át bennünket: add, hogy az elmúlt hét terheit, kérdéseit, háláját és örömét is neked adhassuk át. Jöjj közénk és segíts bennünket, hogy meglevenedjen előttünk a Te igéd, hogy emlékezzünk Jézus szavaira és számunkra is felragyogjon a feltámadás valósága! Jézusért kérünk, hallgass meg minket! Ámen.

Készülő: 373.1: „Jövel teremő Szentlélek...”

Textus:

Emlékezzetek vissza...hogyan az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia és megfeszíttetnie, de a harmadik napon fel kell támadnia.” (Lk 24,6b-7)

Igehirdetés

Szeretett Gyülekezet!

Bevezetés – nyári emlékeztető

Nyár vége van: véget értek a szabadságok, a nyaralások. A gyerekes családok már az iskolára készülnek, mások pedig a munka rendjébe igyekeznek visszarázkódni. A szabadság és a szünidő élményeiről már csak emlékek maradtak. De milyen jó is emlékezni! Sőt: nagyon is fontos! Amikor elutazunk, szeretünk arról a helyről: országból, vagy városból valamilyen emléket magunkkal hazavinni. Például hűtő mágnes, képeslapot, valamilyen tárgyat, vagy éppen csak egy rólunk készült fényképet. Akik pedig a szabadságból visszalépnek a munka kerékvágásába szükségük van egy-egy ilyen tárgyi emlékre is, hogy könnyebben felidézhesse a pihenés és a feltöltődés élményét. Mindezt azért, hogy a munka hevében és terhében megpihenhessen, erőt meríthessen abból a nyári élményből.

„Emlékezzetek vissza...”

Mai igénkben is az emlékezés fontosságáról olvasunk. Jézus kereszthalálát követően harmadnapra az őt követő asszonyok be akarják kenni az Úr testét, de nem találják. A kétségbeesett nőket két fénylő ruhájú férfi, azaz két angyal szólítja meg: „Miért keresitek a holtak között az élő? Nincsen itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogy megmondta nektek még Galileában, hogy az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia és megfeszíttetnie, de a harmadik napon fel kell támadnia.” Emlékezniük kell az asszonyoknak Jézus szavaira, hogy felfogják a feltámadás valóságát. Azonban azt látjuk, hogy nemcsak az asszonyok felejtették el Jézus előre figyelmeztető mondatait, hanem a tanítványok is. Pedig legalább háromszor előre jelezte Jézus, amikor északról Galileából elindult délnek Jeruzsálembe, hogy felmenjen a húsvét ünnepére.

Lukács evangéliuma szerint háromszor, Máté szerint Jézus négyszer is előre jelezte a rá váró szenvedéseket. Ezeket az emlékeztető beszédeket Lukács evangéliuma szerint mindig valamilyen jelentős esemény után helyezte Jézus a tanítványok és az asszonyok szívére. Először Péter hitvallástétele után, amikor kimondta, hogy „Te vagy az Isten Fia!” (Lk 9,18-22. Másodszor a hegyen való megdicsőülése után hívta fel Jézus a közelgő szenvedésére és halálára figyelmet (Lk 9,43b-45). Harmadszor pedig közvetlenül Jeruzsálem előtt Jerikónál virágvasárnap előtt pár nappal (Lk 18,31-34).

Ha az asszonyokban és a tanítványokban mélyen megmaradtak volna ezek a beszédek, akkor könnyebben megérthették volna a feltámadás valóságát. Akkor nem gyászkenetet vittek volna az asszonyok a sírhoz és akkor a tanítványok nem üres fecsegésnek tartják magdalai Máriáék beszámolóját. A hívő embernek tehát szüksége van egyfajta emlékezésre, amit a húsvét öröme indít el bennünk. Ha mi is emlékezünk Jézus szavaira, akkor a nyári emlékekhez és szüvenírekhez hasonlóan az Ő mondatai és ígéretei is erőt, biztatást adnak nekünk a legnehezebb percekben is. Ma tehát emlékeztetni és emlékezésre tanítani akar bennünket Isten Szentlelke, hogy magunkban hordozzuk és bíztasson bennünket Jézus Krisztus beszéde és győzedelmes feltámadása!

- *Emlékezni: jó alap nélkül nem megy*

Emlékezni csak akkor tudunk, ha van mire. Csak akkor tudunk felidézni valamit, erőt meríteni egy régi nyaralásból, ha azt akkor teljességében megéltük. Ezért is lehet az, hogy Jézus a küldetését illető bejelentéseit, hogy szenvednie kell és fel kell támadnia a lelkileg legfelfokozottabb helyzetekben tette. Az evangéliumok azonban megjegyzik, hogy akkor még nem értették ezeket a szavakat a tanítványok, de nem merték megkérdezni felőle. Jézus fokozatosan szórja a tanítványok elméjébe és szívébe a magvakat, az ígéket és ígéreteket, amikre tudnak majd támaszkodni a feltámadás után. A feltámadt Jézussal találkozók rettenete és félelme azért simulhat el, mert Jézus előzően már beszélt arról, hogy ez így kell legyen.

Az emlékezés fontossága azonban az egész zsidó kultúrát átjárja. Minden ünnep egy történelmi eseményre emlékeztet, amiben a nép megélhette Isten szabadítását. Például húsvétkor: a páska ünnepén az egyiptomi kivonulásra emlékeztek. A páska vacsora elkészítésének és elfogyasztásának minden mozzanata a Mózes könyvében leírt eseményeket idézi meg szimbolikusan. Amikor családi körben gyűltek össze, akkor a családfő dolga volt

az, hogy minden alkalommal elmondja a szabadítás történetét és emlékeztessen Isten szabadítására.

Látjuk, hogy milyen hangsúly van azon, hogy mivel töltjük meg az elménket: mit nézünk, mit olvasunk, mit hallgatunk. Ha nem is rögtön, de hat ránk, belénk épül, belénk szívódik és válságos helyzetekben ezek az emlékek törnek elő mélyről. Ezért nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy olvassuk a Szentírást: ismerjük meg, ízlelgessük, tanuljuk és jegyezzük meg Istennek a nekünk is szóló ígéreteit. Hiszen a magvető példázatából tudjuk, hogy hiába hullik a termékeny mag: gyakran az útszélére, a tövisek közé, vagy a madarak elé hullik a mag. Hát akkor pedig milyen esélyünk van a növekedésre, ha eleve terméketlen magot vetne a magvető, ami nem hordozza magában az örök élet csíráját és erejét?

De milyen magokat, örök élet csírákat szór ránk is Jézus, amelyekre emlékeznünk kell?

- „Ne félj, csak higgy!” (Lk 8,50)
- „Aki hisz, annak örök élete van.” (Jn 6,47)
- „Aki hisz, annak minden lehetséges.” (Mk 9,23)
- „Én nem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!” (Jn 8,11)
- „Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.” (Mt 5,4)

Sorolhatnánk még tovább a sok ígéretet, aranymondást, ami táplálhat bennünket. Ezekre jó emlékeznünk, hogy Isten ígéje elevenen éljen bennünk. (Ezért olyan fontos a hitoktatás is: hogy a gyermekek kezdettől fogva ismerjék Isten beszédét. Ez a felelőssége a szülőknek, keresztszülőknek, hogy a most megkeresztelt gyermek életében el legyenek szórva ezek az ige magok.) Isten ígését és ígéreteit érdemes forgatni a szívünkben, hogy legyen mihez nyúljunk. Hiszen ahogyan a nyaralást könnyebb felidézni valamilyen tárgyi emlékekkel, úgy az Istenbe vetett hitünk csak úgy lehet eleven, ha az Ő ígéje emlékeztet bennünket az Ő ígéreteire, arra, hogy kicsoda is Ő.

- *Emlékezni: megérteti velünk a „KELL”-eket*

Az emlékezésre, Isten ígéreteinek felidezésére mindig akkor van szükségünk, amikor a legmesszebb érezzük magunkat Istentől. Ahogyan ősszel és télen is a munka fáradalmi között vesszük elő a legszívesebben a nyári szuveníreket, hogy erőt adjanak és bízassanak. Az asszonyoknak is a legnagyobb gyászban, veszélyben és kétségekben volt szükségük az emlékekre. Hiszen elvesztették a Mestert: kivégezték a vezetőjüket, akkor ők sincsenek biztonságban. Most pedig sehol sem lelik a testét: talán még holtában is megint valami gyalázatot követtek el Jézus ellenzői? Amikor a miérték és a kétségek kalapácsként dörömbölnek bennünk, amikor a leginkább messzinek vagy éppen halottnak tűnik Isten, akkor van a legnagyobb szükségünk az emlékezésre.

Ekkor Isten ígéreteire és Jézus beszédeire való emlékezés ugyanis válaszol nekünk kétségeinkre és félelmeinkre. Ahogyan az angyalok mondták: „Emlékezzetek vissza:...az Emberfiának bűnös emberek kezébe KELL adatnia és megfeszíttetnie...” Ott van az a kemény szó, aminek talán a kellemetlensége miatt feledkeztek el az asszonyok és a tanítványok is Jézus beszédére. Olyan ideális csak a jóra, a beteljesedésről szóló ígéretekre

emlékezni: de azt ők is elfelejtették, hogy a megváltáshoz hány keserves KELL-et, szenvedést kellett kiállnia Jézusnak. Ha teljességében emlékezünk Jézus beszédeire, akkor az felkészít és meg is őrizz a szorongásokban és a miértek között. Hadd idézzek Jézustól ilyen kijózanító mondatokat is:

- „Emlékezzetek arra az ígére, amelyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak...” (Jn 15,20ab)
- „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizz meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15)
- „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem!” (Lk 9,23)

Jézus beszédei beláttatják velünk azt is, hogy az Ő követésében bizony vannak kellemetlen, vagy éppen szenvedést okozó KELL-ek is. Ezért a kétség, a veszély nem Istentől jövő büntetés, nem annak a jele, hogy elhagyott minket, vagy, hogy fel sem támadt, hiszen Ő saját magáról is előre megmondta, hogy mi minden KELL átmenjen, amíg feltámadva végleg Isten dicsőséges jobbára nem ül. A keresztyén élet tehát nem könnyű élet, de az egyetlen garantált élet, aminek van folytatása az örökkévalóságban is. A keresztyén élet nem mentes fájdalom, nem mentes a betegségtől, nem mentes a gyásztól, nem mentes a szenvedésektől és a kísértésektől és ugyanúgy nem mentes a bukásoktól sem. De egyedül ez az az élet, ami a feltámadásba torkollik.

Lukács bevallottan éppen ezért írja meg az evangéliumát: hogy biztos forrást nyújtson az utókornak. A bevezetőben, az első fejezetben pont erről ír, hogy mindennek pontosan utánajárt, hogy az a bizonyos Teofilusz, akinek a neve Istent szerető embert jelent – mindenről megbizonyodhasson. Hogy emlékezzen arra, hogy Jézus Krisztus váltsága: szenvedése és feltámadása valóság. Emlékezzen arra, hogy hit által, ingyen kegyelemből nekünk is elkészítette Isten az üdvösséget.

Befejezés

Összefoglalásként hadd emlékeztesselek én is benneteket a Szentlélek segítségül hívásával szeretett testvéreim: hogy Jézus beszédeihez való ragaszkodás úgy ad felfrissülést és erőt, ahogyan a nyári kikapcsolódás emlékei enyhítik a munka terhét. Jézus beszédei azok a magok, amelyekben az örök élet ígérete munkálkodik, amiket magunkban kell hordoznunk. Ezért ne halasszunk el egy lehetőséget sem, amikor az Ő szavát hallhatjuk, vagy olvashatjuk! De ezek a szavak azok is, amelyek átkeretezik a mi szenvedéseinket is: azokat a helyzeteket, amelyekben Istent halottnak gondoljuk. Emlékezzetek vissza: neki is ezeket kellett elszenvednie! És emlékezzetek vissza megmondta nektek még Galileában: hogy mindezek ellenére a harmadik napon fel kell támadnia! Nekünk is legyen ilyen élő, hívő emlékezetünk! Ámen.

Ráfelelő: 255.7: „Rólad, Uram, akik megemlékeznek...”

Imádság:

Mindenható Édes Atyánk a Jézus Krisztus által!

Áldunk Téged a Te ígédért, ami úgy oltja a mi szomjunkat, mint a víz. Köszönjük, hogy bíztatsz és táplálsz bennünket, hogy az élet viharában is úgy álljunk, mint a víz mellé ültetett fa. Segíts bennünket ez emlékezés által meggyökerezni a Te ígéreteidben!

Megváltó Jézus Krisztusunk!

Te előttünk jársz az úton: Te igazán ismered, hogy mit jelent szenvedni, egyedül maradni! Segíts nekünk, hogy Rád tudjunk tekinteni, amikor mi is ilyen göröngyös úton járunk! Add, hogy ígéd fényében megláthassuk a nehézségek értelmét is!

Megszentelő Szentlélek Úr Isten!

Köszönjük, hogy Te most is munkálkods bennünk: ébresztgetet és erősíted a mi hitünket! Emlékeztessél bennünket Jézus szavaira: a feltámadás valóságára. Segíts bennünket, hogy tudjuk továbbadni ezt a szót a gyermekeknek és egymásnak is!

Szentháromság: Egy, Örök és Igaz Isten!

Rád bízunk gyülekezetünket: a kicsiket és nagyokat! Te adj enyhülést a szenvedőknek és a betegeknek! Te légy a könnyek letörlője: a gyászolók vigasza! ... Rád bízunk városunk, országunk és egyházunk vezetőit! Te adj bölcsességet nekik! Jézusért kérünk: könyörülj rajtunk! Ámen.

Mi Atyánk

Hirdetések

Záróének: 197.1-6:”Hálaadásunkban rólad emlékezünk...”

Áldás:

Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg téged!

Világosítsa meg az Úr az Ő orcáját terajtd és könyörüljön terajtd!

Fordítsa az Úr az Ő orcáját tereád és adjon békességet! Ámen.

Himnusz